

med en Paastand, som aldeles modsiges hin Frygt. Udvalgets Fleertal mener, at det kun er et enkelt eller nogle enkelte Punkter i Lovbet, hvor der kan siges at være Trang til en Lov som den her foreslaaede, og det udtaler, at den specielle Ordning, der forsaavidt maatte behøves, maa kunne træffes ad administrativ eller ad legislativ Ve. Fleertallet tænker sig altsaa selv, at Ministeren, hvor der er dannet Frimenigheder, skal kunne ordne Sagen ad administrativ Ve ved at stadfæste dem; men det vil derimod ikke indrømme, at Ministeren skal kunne ordne Forholdet for slige Frimenigheder i Henhold til en Lov, som han faaer derfor. Skal han imidlertid kunne ordne det administrativt uden Lov, saa kan der dog ikke være Noget ibeen for, at han ogsaa maa kunne ordne det administrativt, efterat der foreligger en Lov. Alt det, Lovforslaget gaaer ud paa, er jo egentligt kun at bemyndige Kultusministeren til at ordne Forholdet for slige Frimenigheder. Jeg tror saaledes, at Udvalgets Fleertal egentligt klart har viist os, at der, da det troer, at Ministeren allerede administrativt kan ordne denne Sag, heller ikke for Thinget kan være nogen Fare ved at vedtage et Lovforslag, hvorved Ministeren kun faaer en Hjemmel til at kunne ordne Sagen administrativt. — Det forekommer mig endvidere ogsaa, at Fleertallet egentlig er noget i Modsigelse med sig selv, naar det først taler om den store Trang, der er til en bedre Forlyndelse af Ordet og til et fyldigere Menighedsliv, og det saa siger: Men det kan en Lov som denne ikke afhjælpe. Man maa dog indrømme, at hvor en Lov som denne skal kunne virke til Gavn, det maa netop være der, hvor der har været eller nu er en Trang til lidt mere levende Bekjendelse af Guds Ord og en større Trang til et fyldigere Menighedsliv tilstede, og at den ogsaa der vil kunne afhjælpe denne Trang. Naar Udvalget endda kunde paapege andre og bedre Midler til at afhjælpe den, saa var det en anden Sag; men hvad er det, som Udvalget i saa Henseende paapeger? Det paapeger kun de samme Midler, som Kirken bestandigt har haft til sin Raadighed, men hvorved den ikke har kunnet fyldestgjøre den aandelige Trang, der er tilstede. Jeg kan saaledes aldeles ikke

finde, at der er nogen Grund til nu at udstyde denne Sag. Jeg anseer den i sig selv for at være ganske simpel. Den ærede Ordfører sagde før selv, at man kun kommer et Hanesjeb frem ved dette Lovforslag. Han indrømmer altsaa, at det kun indeholder et ubetydeligt Skridt, men man skal da ikke troe, at det var muligt, at det, som han betegner paa denne Maade, virkelig efter hans Mening skal kunne have en saa indgribende Betydning, at man derfor absolut skal høre Kirkens Mening derom. — Som et Moment til, hvorfor Kirken skal høres, har Fleertallet anført to Andragender, der ere indkomne her til Landsthinget. Det ene Andragende gaaer egentligt ikke ud paa at omtale det foreliggende Lovforslag, men gaaer blot ud paa at støtte et Andragende fra Pastor Virkedal og hans Menighed, og det anbefaler Rigsdagen at ville ordne Sagen om denne Menighed, fordi Menigheden i Ryslinge ved fælles Bekjendelse, Være og Ritus er organisert forenet med Folketirken, og fordi de underkrevne Præster mene, at det vilde være en sikker Ve til at adspalte Folketirken, naar man vil udstyde af denne saadanne fritbandede Menigheder, som kun nødtvungent villes stilles fra den. Det andet Andragende er som bekjendt fra Præsteconventet i Rjøbenhavn, og det omtaler det Forslag, som nu foreligger til Behandling. Dette Andragende gaaer i en ganske modsat Retning, og vi hørte nys af den ærede Formand, at der er indkommet Exemplarer af det med over 500 Underkrifter fra Præstestanden. Vi vide altsaa allerede, at der er to forskellige Meninger i denne Sag, som gjøre sig gjældende hos Præstestanden; vi vide, at det overveieende Antal er imod det foreliggende Forslag, og at det kun er et Mindretal af Præstestanden, som er for det. Naar det siges, at man skal høre Lærerstanden, saa kan altsaa dertil bemærkes, at man jo allerede har Svaret foreliggende. Nu har hiint Præsteconvent jo rigtignok ikke foreslaaet, at man skal høre Lærerstanden, men derimod, at en Kirkecommission skal nedsættes. Men jeg forstaaer ikke, hvorledes en Kirkeminister skal kunne nedsætte en Commission i denne Sag; dersom han vil nedsætte en Commission paa det Trin, hvor Sagen nu staaer, saa have